

[H. C. Toff.]

provinsen, ligger gennemsnitslandmandens indtægt 4 000 kr. lavere.

Af denne indtægt skal han ikke blot leve; der skal deraf også blive noget tilovers til nyanskaffelser. De økonomiske midler, der således er til rådighed for de tusinder af enkelte landbohjem, ligger altså på niveau med mange af de lavest lønede arbejdere, og der kan ikke blive råd til nye investeringer. For den del af landbruget, som må slås med stor etableringsgæld, er vilkårene endnu dårligere. Det må dog være en væsentlig ting, at vi i det danske samfund forstår hinandens problemer, og at vi også udbreder forståelsen for betydningen af, at landbrugets valutaindtægter bevares og øges.

Den højtærede statsminister har nylig skrevet en kronik om at forstå hinanden. Det ville have vægt, om det ærede medlem hr. Hans Rasmussen ville påtage sig en lignende opgave, for det er jo ikke mindst i de kredse, hvor han har indflydelse, at det kniber med at forstå de økonomiske vilkår, der er landbrugets, og hvor man næppe heller forstår, hvor væsentligt det er for os alle — også for beskæftigelsen — at landbrugets valutaskabende evne bevares.

De ændringsforslag til landbrugsministerens forslag, der i dag foreligger til afgørelse i folketingssalen, vil, som det fremgår af betænkningen, også få mit partis støtte.

Vi stod også positivt over for landbrugsministerens oprindelige forslag. Ved tidligere lejligheder har vi sagt, at det er landbrugets selvfølgelig ret at tage de priser på hjemmemarkedet, som monopoltilsynet kunne godkende, fuldt ud på linje med andre erhvervsgrupper, og at vi også ville give bistand hertil fra lovgivningsmagten for landbrugets vedkommende, når landbruget var i vanskeligheder og ikke selv gennem sine egne organisationer formåede at gennemføre sådanne særlige hjemmemarkedsordninger.

Når vi nu virker med til de af landbrugsministeren stillede ændringsforslag, må der ikke heri lægges, at vi har anerkendt den afvisning, der er kommet fra monopoltilsynet, idet det formentlig ville være sådan, at hvis landbruget selv formåede at ordne spørgsmålet om hjemmemarkeds-

priserne, måtte monopoltilsynet tage stilling til disse priser, og så måtte man da også formode, at monopoltilsynet kunne tage stilling hertil under de foreliggende omstændigheder, hvis lovgivningsmagten ville beslutte, at landbrugets priser skulle behandles på samme måde, som hvis landbruget havde et monopol på hjemmemarkedet og kunne udnytte denne monopolstilling.

Vi forstår, at den vej ikke lader sig betrede, idet regeringen — og dermed flertallet i salen — efter mange og svære overvejelser i regeringspartierne nu har lagt sig fast på de stillede ændringsforslag, og det er da den politisk farbare vej.

Loven skal løbe til 30. juni 1963, og indtil da vil der formentlig blive mange overvejelser om, hvordan landbrugspolitikken derefter skal tilrettelægges. Vi har i udvalget fået tilstillet den kronik, som professor Jørgen Pedersen har skrevet i Jyllands-Posten om en bedre landbrugsordning, og udvalgsmedlemmerne har fået tilsendt professor Jørgen Pedersens svar på den kommentar, som udvalgsmedlemmerne har fået fra udenrigsministeriet, og vi har vel også alle haft lejlighed til i dag eller i går at se udenrigsråd Erling Kristiansens svar til professor Jørgen Pedersen. Det vil jo nu ikke være muligt uden væsentlig forsinkelse af denne lovgivning nøjere at afprøve og vurdere professorens forslag, men i vore overvejelser om den fremtidige landbrugspolitik må de også have en plads.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne stille det spørgsmål til den højtærede landbrugsminister, om man nu i landbrugsministeriet gennem de mange måneders overvejelser er kommet til noget resultat med hensyn til, hvordan de midler, der er indgået i afgifter på hjemmemarkedet, skal komme producerne til gode i de tilfælde, hvor det ikke er muligt at overlade dem til den enkelte producent direkte. Lovgivningen er jo sådan, at det er landboorganisationerne, der skal bestemme, hvorledes afgifterne skal pålægges de enkelte produkter, og kan indstille til landbrugsministeren, hvorledes de skal komme ud til de enkelte landmænd igen, også i de tilfælde, hvor det ikke er muligt at lade dem gå direkte til producerne; i sådanne tilfælde er det landbrugsministeren, der kan træffe den ende-